

Eva Andreas

Tunadalskyrkan180311

Mark 13:32-14:25 "Var vakna"

Det senaste halvåret har det talats mycket om vikten av krisberedskap i vårt land, och att ansvaret ligger på den enskilde att se till att man har mat, vatten mm så att det räcker ett antal dygn om något skulle hända. Vi tar till oss budskapet på olika sätt. Det lättaste är kanske att tänka att det inte är någon risk, det kommer inte att hända något, man vill inte att det ska vara tänkbart, men samtidigt kan man ju börja tänka, skulle jag ändå ta det på allvar och göra något åt det?

Jesus och lärjungarna hade många samtal och Jesus försökte gång på gång berätta för dem att det var en "kris" på gång. Han skulle få lida mycket, bli förkastad och dödad. Men han skulle också bli levande igen efter tre dagar. Men de orkade inte ta in det. En vital, person som han som gjorde så mycket gott, skulle inte behöva utsättas för det. Men de borde ju samtidigt ha hört hur de styrande försökte sätta dit Jesus och hela tiden få honom på fall, utan att lyckas särskilt väl. Men hur som helst, så gav Jesus dem ledtråd efter ledtråd, och så småningom föll alla bitarna på plats men det skulle dröja ett tag till.

I dagens texter är det precis som att Jesus ger dem och därigenom oss sitt "testamente" och hur de skall hantera det som väntar. Innan vår text har han haft ett långt resonemang om hur det kommer att bli vid tidens slut – texter som vi återkommer till efter påsken – och han avslutar det med att konstatera: Man skall få se människosonen komma bland molnen med stor makt och härlighet – men ingen vet när det skall ske, inte änglarna, inte ens Jesus själv utan bara Fadern. Och så säger han flera gånger: Ni måste vara vakna, ni måste se till att ni är beredda. Inte bara en eller annan av er, utan var och en utifrån sin uppgift måste vara redo när han kommer.

Att vara vaken innebär ju inte att sluta sova varje natt, utan handlar om en andlig beredskap, om att under tiden vi väntar se till att vi håller oss nära Jesus, att tron får betyda något i vårt liv, och får konsekvenser på olika sätt.

Listan skulle bli lång om vi samlar det som Jesus sagt och som finns återgivet i alla evangelierna med sina olikheter, men om vi idag begränsar oss till Markusevangeliet, så finns följande punkter utifrån dagens texter: försök att förstå det som händer omkring er och be om vishet att hantera det. visa hängivenhet, lita på mig, tro på mitt ord även om ni inte fullt ut förstår allt, kom ihåg mig och dela gemenskapen med mig i bröd och vin.

Och sättet att göra det på om man ser utifrån evangeliet som helhet handlar om närheten till honom i bönen, att tro att för honom är allting möjligt, genom kärleken till både Gud, medmänniskor och mig själv, genom att vara varandras tjänare.

Jesus uppmanar oss att tyda tidens tecken, vilket inte alltid är så enkelt, för genom århundradena har katastrof efter katastrof inträffat som skulle kunna tyda på att slutet är nära, men än är vi inte där. Vi ska inte spekulera, men försöka förstå tidens tecken utifrån de profetiska orden. De flesta av oss kanske inte kan göra det, eftersom vi kan för lite, men vissa personer verkar ha fått en särskild gåva att tolka och förstå. Allt ska prövas, och vi får tillsammans med Gud be om att förstå, att leva så att vi är redo den dag han kommer.

Vi är väldigt olika som människor. En del har nära till känslor, andra har dem långt inne och visar inte mycket. I texten idag möter vi kvinnan som låter alla känslor flöda över, för att kunna uttrycka sin kärlek till Jesus. Men det är viktigt att komma ihåg att det inte är känslorna i sig som definierar hängivenheten som hon visade, utan **viljan** att leva nära honom. Kvinnan gick över många gränser. Hon som kvinna fick inte sitta med vid festbordet, men hon tog sig på något sätt in i gemenskapen. Hon tog en dyrbar parfymflaska värd en hel årslön och hällde över Jesus, vilket i sig var något oerhört och uppfattades som slöseri, som alldeles överdrivet, och Jesus ställer fram henne som ett exempel som skulle kommas ihåg genom tiderna. Namnet försvann, men hennes exempel lever kvar. Vad gör vi för att visa vår kärlek till honom, hur tar sig vår hängivenhet uttryck?

Ibland vet vi inte vart vägen går, och hur vi ska kunna komma in på rätt väg. Det finns några skildringar i Markusevangeliet där Jesus vet i förväg vad som ska hända, men låter sina lärjungar genomföra det steg för steg, utan att riktigt förstå. När Jesus rider in i Jerusalem så får lärjungarna befallningen att gå och lösa en åsna som finns där och där, och att säga att Mästaren behöver den om någon frågar. Och det blev så, åsnan fanns där och Jesus använde den i sitt syfte. Inför att de skulle tillreda påskmåltiden händer något liknande. De var i Jerusalem, och ingen av dem hade sitt hem där, och hur skulle man då kunna tillreda för festmåltiden. Då säger Jesus: ni ska möta en man som bär på en vattenkruka följ honom och säg till ägaren till huset där han går in att ni vill göra i ordning för påskmåltiden. Lärjungarna upptäckte att det stämde det Jesus hade sagt. De litade på honom och hans ledning.

Man skulle ju önska att det alltid vore så "enkelt" att han säger: gör si eller så, så händer det eller det, och bara att följa. Men vi vet allihop att det inte är så lätt alla gånger, och så mycket händer som vi absolut inte förstår. Men att lita på honom är att mitt i stormar, mitt i oförståelse ändå ha en förtröstan på att han som säger Jag är med er alla dagar också finns där och att om vi gör efter det vi förstår, så tar han oss i handen och leder oss. Det finns inget enkelt recept, men vi har fått bönen som en möjlighet, hans ord som en ledstjärna, som ett ljus på vår stig, och så får vi gå tillsammans med honom och kan ofta efteråt se att han ledde oss även om vi just då inte kunde se det. Han säger: Lita på mig, tro på mig.

Påskmåltiden som följde den judiska traditionen där man tackade för befrielsen från Egypten var en glädjens måltid. Det finns en hel ritual omkring hur man äter och läser bibelord och sjunger. Men Jesus tar detta och använder det utifrån sin egen agenda. Man skall under måltiden doppa bröd i mosad frukt som ett led i att minnas fädernas lidande när de tvingades arbeta för Faraos och bli göra tegel av lera. Och det är när detta moment kommer och de doppar brödet i skålen tillsammans som han säger: En av er kommer att förråda mig. En av er. Han pekade inte ut någon, utan alla var lika frågande, förutom Judas som redan hade gått till prästerna och erbjudit sig att vid lämpligt tillfälle förråda Jesus, mot trettio silverpenningar. Man kan ju undra hur han kände sig just då, och varför han hade gjort det han gjorde.

Jesus visste hela tiden mycket mer än lärjungarna gjorde om det som hände. Han sade om kvinnan med balsamflaskan att hon gjorde det för hans begravning, för enligt de judiska reglerna kunde inte en som avrättats få kroppen smord till begravningen. Men kvinnan gjorde det utan att kanske fullt förstå vad hon gjorde.

Nu när de äter tillsammans vet han att han bara har timmar kvar innan han skall dö, och gör allt han gör utifrån den vetskapen, som de andra inte kunde ta in, fast han försökt att förklara. Men det måste ha blivit en märklig stämning där vid bordet när Jesus säger det han gör om att det finns en förrädare ibland dem. Och ännu konstigare när han i samband med att de skulle äta bröd och dricka vin utifrån den ritual som fanns säger: Detta är min kropp och mitt blod. Och hur de alla fick dricka ur samma bägare och äta av samma bröd. Vad var det egentligen som hände omkring dem. Och så säger han: aldrig mer skall jag dricka av det vinstocken ger förrän den dag jag dricker det nya vinet i Guds rike. Han öppnar upp för en fortsättning, någonting som ligger långt framför.

Man kan ana att festen kom av sig lite, det var inte som det brukade vara och de närmaste dygnen kom att bli mardrömslika, fast de inte visste det då.

De förstod inte, vi har fått facit. Paulus skriver i Ef 1 *I honom och genom hans blod har vi friköpts och fått förlåtelse för våra överträdelser, så rik är den nåd med vilken Gud har låtit all vishet och klokhet flöda över oss.*

Och så får vi som lever tvåtusen år senare dela nattvardens gåva i gemenskap med kristna över hela världen till minne av honom, och för att styrkas av honom för att få hjälp att leva nära honom. Paulus sammanfattar det så här i 1 Kor 11 *Den natten då Herren Jesus blev förråd, tog han ett bröd, tackade Gud, bröt det och sade; Detta är min kropp som offras för er. Gör detta till minne av mig. Likaså tog han bägaren efter måltiden och sade: Denna bägare är det nya förbundet i mitt blod. Var gång ni dricker av den. Gör det till minne av mig. Var gång ni äter det brödet och dricker den bägaren förkunnar ni alltså Herrens död till dess han kommer.*

Till dess han kommer! Var vakna, lev i hans närhet, lita på honom, tro på honom, kom ihåg honom i bröd och vin.

AMEN